

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 332/2022-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovcej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Gabrielou Novákovou, advokátkou, A. H. Škultétyho 5, Veľký Krtíš, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 57 Ek 1181/2020 zo 14. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojich práv na spravodlivé súdne konanie a prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia a tiež, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva takýto stav veci: Sťažovateľ sa podaným návrhom domáhal zastavenia exekúcie vedenej súdnou exekútorkou JUDr. Luciou Uliankovou, so sídlom exekútorského úradu Námestie SNP 30, Zvolen, pod sp. zn. 325EX 561/20 na podklade exekučného titulu – uznesenia Okresného súdu Veľký Krtíš

č. k. 11 C 9/2017 z 18. septembra 2018 (ďalej len „uznesenie o schválení zmiernu“), právoplatného a vykonateľného 23. októbra 2018, ktorým v I. výroku uložil sťažovateľovi zdržať sa zásahov do práva na ochranu osobnosti oprávnenej vyhotovovaním podobizne, obrazových snímok alebo obrazových alebo zvukových záznamov týkajúcich sa oprávnenej, ako aj ich šírením na sociálnych sieťach a internete, a v II. výroku uložil sťažovateľovi zdržať sa zásahov do práva na ochranu osobnosti oprávnenej zverejňovaním akýchkoľvek vyhlásení týkajúcich sa oprávnenej na verejne dostupných internetových sociálnych sieťach alebo akýchkoľvek iných masovokomunikačných prostriedkoch. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 57 Ek 1181/2020 z 28. januára 2021 vydaným vyšším súdnym úradníkom návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol. O sťažnosti sťažovateľa proti predmetnému uzneseniu rozhodol okresný súd obsadený sudcom uznesením č. k. 57 Ek 1181/2020 zo 14. februára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) tak, že uznesenie vyššieho súdneho úradníka zmenil tak, že exekúciu na vymożenie povinnosti zdržať sa zásahov do práva na ochranu osobnosti oprávnenej vyhotovovaním podobizne, obrazových snímok alebo obrazových alebo zvukových záznamov týkajúcich sa oprávnenej, ako aj ich šírením na sociálnych sieťach a internete podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil a v prevyšujúcej časti sťažnosť zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Závery prijaté okresným súdom v napadnutom uznesení sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné. Okresný súd neprihliadol na námietky sťažovateľa a odôvodnenie napadnutého uznesenia je nepresvedčivé, nezaručujúce požiadavku ústavnosti súdneho rozhodnutia, a preto porušujúce práva sťažovateľa zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

b) Na začatie exekúcie nebola splnená podmienka porušenia povinnosti danej exekučným titulom, keďže sťažovateľ šíril o oprávnenej verejne dostupné, overené fakty, ktoré čerpal zo zasadnutia Súdnej rady Slovenskej republiky z 24. augusta 2020 a z reportáže Denníka N bez nepravdivých či difamujúcich komentárov, a teda v danom prípade nedošlo k narušeniu povesti a integrity oprávnenej. Okresný súd posunul naratív jasne formulovaného zmiernu, čím zmenil vecný výklad výroku I a II exekučného titulu, ktorý ale žiadnemu súdu neprináleží. Schválený zmier jasne definuje, že musí ísť o akýkoľvek zásah do množiny práv spadajúcich pod práva na ochranu osobnosti a nielen akýchkoľvek práv, tak ako si to exekučný súd svojvoľne vykladá.

c) Všetky tvrdenia oprávnenej je nutné podrobiť súdnej kontrole v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a posúdiť, či ide o výroky, ktoré sú spôsobilé zasiahnuť do jej práva na ochranu osobnosti v kontexte testu proporcionality, testu pravdivosti a testu celistvosti, tak ako to ukladajú nálezy ústavného súdu v obdobných prípadoch.

d) Za vnútorne rozporné a nekonzistentné považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia v časti, v ktorej exekučný súd na jednej strane hovorí o tom, že sťažovateľ sa mal zdržať akýchkoľvek vyjadrení spôsobujúcich zásah do práv na ochranu osobnosti, a na druhej strane uvádza, že sa nemôže domáhať toho, aby exekučný súd posudzoval to, či ide o oprávnenú kritiku. Podľa

sťažovateľa exekučný súd si vôbec nie je vedomý svojej povinnosti a ustanovenia zákona vykladá svojvoľne.

e) Exekučný súd vôbec neskúmal splnenie podmienky existencie porušenia povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu ku dňu začatia exekučného konania, a to napriek tomu, že sťažovateľ túto skutočnosť namietal, keď uvádzal, že 28. augusta 2020 dotknuté statusy odstránil, a teda v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie 3. septembra 2020 už žiadne statusy týkajúce sa oprávnenej neboli verejne dostupné, čo je v danej veci podstatné.

f) Z § 61o Exekučného poriadku súdnemu exekútorovi jasne vyplýva povinnosť ukončiť exekúciu, pokiaľ došlo k splneniu vymáhaného nároku a zaplateniu trov exekúcie, opačný výklad predstavuje podľa sťažovateľa svojvoľné, ničím nepodložené konanie súdu, ktoré má charakter súdneho šikanovania.

g) K namietanému porušeniu právnych predpisov v danej veci došlo aj priznaním trov právneho zastúpenia oprávnenej, ktorá sa zastupovala svojou advokátskou kanceláriou. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 12 Co 319/2017, z ktorého vyplýva, že takéto trovy právneho zastúpenia nepovažoval za účelne vynaložené.

h) Sťažovateľ namieta aj existenciu prietáhov v konaní, keď obdobie nečinnosti okresného súdu trvalo 13 mesiacov, pričom okresný súd 14. februára 2022 rozhodol až potom, ako mu bola doručená sťažnosť sťažovateľa na prietahy. Takéto konanie okresného súdu považuje za neakceptovateľné aj z toho dôvodu, že sťažovateľovi vznikala počas celého obdobia morálna aj finančná ujma, keď začatím exekúcie sa táto skutočnosť zverejnila vo verejnom registri poverení na vykonanie exekúcie, čoho následkom so sťažovateľom odmietli rokovať banky o hypotekárnom úvere, ako aj spoločnosti, ktoré mali záujem s ním spolupracovať, takúto možnosť vzhľadom na jeho evidenciu v danom registri odmietli.

i) Navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia z dôvodu, že vykonanie exekúcie voči nemu mu môže spôsobiť nezvratnú finančnú stratu, pretože exekučné predpisy nepripúšťajú navrátenie do pôvodného stavu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením okresného súdu, ktorým rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom o návrhu na zastavenie exekúcie. Sťažovateľ napadnutému uzneseniu vyčíta arbitrárnosť, nedostatočnosť a vnútornú rozpornosť odôvodnenia vrátane absencie stanoviska k jeho sťažnostným argumentom. Sťažovateľ tiež namieta existenciu prietáhov v konaní, keď okresného súdu trvalo 13 mesiacov, kým rozhodol o ním podanej sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces:

5. V kontexte argumentácie sťažovateľa, ktorou odôvodňuje namietané porušenie svojich v ústavnej sťažnosti označených práv, ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou považuje v prvom

rade za potrebné poukázať na to, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu práva zaručeného ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú pritom predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04).

6. Jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne čl. 46 ods. 1 ústavy), je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

7. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04). Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na ujmu jedného z účastníkov súdneho konania. Výkon rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (m. m. II. ÚS 143/02).

8. V intenciách uvedenej judikatúry a v kontexte sťažostnej argumentácie sťažovateľa, ktorá je v podstatnom zhrnutá v bode 3 tohto uznesenia, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameral na preskúmanie napadnutého rozhodnutia z hľadiska dodržania záruk vyplývajúcich z práva na spravodlivý súdny proces.

9. Po náležitom oboznámení sa s dôvodmi napadnutého uznesenia sa ústavný súd presvedčil, že okresný súd dostatočne a zrozumiteľne reagoval na všetky pre vec relevantné námietky sťažovateľa uplatnené v jeho sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, ktoré napokon sťažovateľ prevažujúco opakuje aj v podanej ústavnej sťažnosti. Sudca okresného súdu vysvetlil, že uznesenie o schválení zmiernu predstavuje materiálne i formálne vykonateľný exekučný titul, ktorý je v zmysle § 228 Civilného sporového poriadku predpisov záväzný pre strany, ako aj pre všetky orgány verejnej moci vrátane exekučného súdu. Uviedol, že povinnosť, ktorá bola sťažovateľovi uložená týmto uznesením, je nepenažná povinnosť, pričom z výrokov exekučného titulu je nespochybniteľné, že ide o povinnosť (plnenie) trvalého omisívneho charakteru, a preto oprávnená

pri návrhu na vykonanie exekúcie nemusí preukazovať stále porušovanie tejto povinnosti, ale stačí, ak v rámci sporu o dôvodnosť začatia exekúcie preukáže čo i len jediné porušenie povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu ku dňu začatia exekučného konania. V danom prípade oprávnená preukázala opakované porušenie uloženej povinnosti zo strany sťažovateľa vyplývajúcej z II. výroku exekučného titulu (pozri dôkazy popísané v bode 28 napadnutého uznesenia), vzhľadom na čo konštatoval, že exekúcia je vo vzťahu k II. výroku exekučného titulu vedená dôvodne a vyšší súdny úradník nepochybil, keď dospel k záveru, že zo strany sťažovateľa došlo k porušeniu tohto výroku.

10. K námietke sťažovateľa, v zmysle ktorej súd nevykonal posúdenie jeho hodnotiacich úsudkov, exekučný súd uviedol, že je potrebné rozlišovať medzi posudzovaním hodnotiacich úsudkov v základnom konaní a v exekučnom konaní, čo vyplýva z cieľa exekučného konania, ktorým nie je opätovné riešenie sporov, resp. prieskum právoplatných rozhodnutí, ale nútený výkon práva (plnenia) priznaného exekučným titulom. Pravdivosť difamujúceho hodnotenia môže byť totiž v nachádzacom konaní preverená a osoba, ktorá takýto difamujúci úsudok povedala, sa môže preukázaním pravdivosti skutočnosti od zodpovednosti za zásah do ochrany osobnosti oslobodiť (liberovať). Pokiaľ však exekučným titulom, ako to je aj v prejednávanom prípade, už bolo sťažovateľovi uložené zdržať sa zverejňovania akékoľvek vyhlásenia týkajúceho sa oprávnenej, ktoré môžu spôsobiť zásah do jej práva na ochranu osobnosti, potom (ne)pravdivosť poškodzujúceho vyhlásenia je irelevantná. Exekučné konanie by tak bolo opätovne základným konaním, v ktorom by sa dokazovali skutočnosti, ktoré sa dokazujú v základnom konaní, čo však nie je prípustné, keďže exekučné konanie nie je miestom na preskúvanie vecnej/materiálnej správnosti exekučného titulu. Pokiaľ oprávnený získa exekučný titul, ktorý povinnému ukladá povinnosť zdržať sa akýchkoľvek vyjadrení spôsobujúcich zásah (de facto poškodzujúcich osobnosť), tak potom je povinný povinný zdržať sa akýchkoľvek negatívnych vyjadrení bez možnosti domáhať sa v exekučnom konaní toho, čo je umožnené v základnom konaní. Umožnenie rozvinutia sporu o každom negatívnom výroku v exekučnom konaní by zásadným spôsobom znížilo efektivitu poskytnutej súdnej ochrany, o ktorú poškodený žiada v základnom konaní. Preto „vyvíňovanie“ sa sťažovateľa v tomto exekučnom konaní, ktorým sa má preukazovať pravdivosť tvrdení, považoval okresný súd za irelevantné. Okresný súd tiež objasnil, že pokiaľ má sťažovateľ povinnosť zdržať sa zásahov do práva na ochranu osobnosti, tak sa musí týchto negatívnych a poškodzujúcich výrokov zdržať bez ohľadu na to, či ide o veci verejné alebo nie, ako aj bez ohľadu na to, že sťažovateľ má na pravdivosť týchto výrokov dôkazy. Poukázal na to, že špecifikom exekučného konania, ktorého predmetom je nárok z ochrany osobnosti, je, že sa má judikovaný nárok vykonať a exekučné konanie neslúži na overovanie pravdivosti tvrdení, keďže v takom prípade by išlo o začarovaný kruh. Okresný súd tiež poukázal na fakt, že v prípade exekučného titulu vo veci sťažovateľa ide o súdom schválený zmier, na ktorom sťažovateľ sám participoval, a preto si musel byť vedomý, že akékoľvek poškodzujúce vyhlásenie na úkor oprávnenej bez ohľadu na to, či je alebo nie je pravdivé, nemôže realizovať (musí sa ho zdržať). Argument následného odstránenia statusov sťažovateľa, ktoré ani nebolo preukázané, okresný súd vyhodnotil ako irelevantný, keďže aj jeden mesiac považoval za dostatočné obdobie na to, aby iné osoby zachytili poškodzujúce vyjadrenia.

11. S námietkou sťažovateľa o neúčelnosti trov právneho zastúpenia oprávnenej zastúpením vlastnou advokátskou kanceláriou sa okresný súd vysporiadal s poukazom na uznesenie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3 MCdo 30/2012, s ktorým sa stotožnil a v ktorom v obdobnej skutkovej situácii (účastník splnomocnil na zastupovanie advokátsku kanceláriu napriek tomu, že je sám advokátom a tiež spoločníkom a konateľom tejto advokátskej kancelárie) bolo konštatované, že takto vynaložené trovy možno považovať za účelné, keďže konanie oprávnenej dať sa v konaní zastupovať advokátom, ktorého si zvolí, je legitímne.

12. Čo sa týka námietky sťažovateľa, v zmysle ktorej trvanie exekúcie napriek splneniu povinnosti uloženej exekučným titulom považuje za svojvoľné, šikanózne a ničím nepodložené konanie súdu, okresný súd k nej uviedol, že predmetná exekúcia v časti, v ktorej je vedená dôvodne, so zreteľom na charakter uloženej povinnosti, ktorá je trvalého omisívneho charakteru, môže naďalej prebiehať, pokiaľ tu existuje určitá hrozba neplnenia. V prípade zistenia, že zase zo strany sťažovateľa došlo k mareniu povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu, je súdny exekútor oprávnený uložiť mu pokutu, a to aj opakovane. Zastavenie exekúcie a produkovanie novej, pre prípad opätovného porušenia povinností, nie je efektívne, najmä so zreteľom na opätovné vysporiadanie sa s možnou obranou sťažovateľa v podobe návrhu na zastavenie exekúcie. Okresný súd však upozornil, že ani časovo neobmedzená exekúcia nie je možná a v tomto smere je na úvahe súdneho exekútora, kedy dlhodobé plnenie exekučného titulu môže viesť k vyhodnoteniu splnenia povinnosti a ukončenie exekúcie v zmysle § 61o Exekučného poriadku.

13. Ústavný súd uzatvára, že odôvodneniu namietaného uznesenia nie je možné vytknúť jeho nedostatočnosť či vnútornú rozpornosť, keďže okresný súd presvedčivo, logicky a konzistentne odôvodnil aj svoje právne závery o absencii zákonného dôvodu pre zastavenie exekúcie na vymoženie povinnosti uloženej druhým výrokom exekučného titulu. Napadnuté uznesenie žiadne známky arbitrárnosti nevykazuje a nie je možné prisvedčiť ani tvrdeniu sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia. Ústavný súd tak považuje odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Po preskúmaní napadnutého uznesenia tak ústavný súd uzatvára, že v danom prípade neidentifikoval v záveroch formulovaných okresným súdom také vady, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov:

15. Čo sa týka námietky porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažovateľ sa v petite ústavnej sťažnosti celkom zreteľne domáha vyslovenia porušenia týchto práv výhradne napadnutým uznesením okresného súdu. K tomu ústavný súd uvádza, že v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde je rozsahom a dôvodmi návrhu (ústavnej sťažnosti) viazaný. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ

špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014, II. ÚS 660/2016). Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

16. Z logiky veci vyplýva, že k porušeniu sťažovateľom označených práv môže dôjsť len v dôsledku postupu okresného súdu, nie však jeho rozhodnutím. Zároveň treba uviesť, že aj v prípade správnej formulácie sťažnostného petitu by to nemalo za následok vecne iný výsledok posúdenia ústavnej sťažnosti, keďže v čase podania ústavnej sťažnosti bolo konanie o návrhu sťažovateľa o zastavenie exekúcie právoplatne skončené. Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14. februára 2022. Podstatou a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009). Predmetné konanie bolo v čase podania ústavnej sťažnosti právoplatne skončené, čím bol odstránený stav právnej neistoty sťažovateľa. Na základe uvedeného už v čase podania ústavnej sťažnosti k namietanému porušovaniu označených práv postupom okresného súdu v konaní pred ním vedeným nemohlo dochádzať, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

17. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v celom rozsahu ústavný súd ani nemohol vyhovieť jeho návrhu na odklad vykonateľnosti, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (pozri § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu implicitne prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti nevyhovel.

18. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu